

SHREK TÍMEA

ÁRAMSZÜNET

Egész nyáron attól féltünk, hogy Oroszország télen elzárhatja a gázcsapot, de arra, ami végül történt, nem voltunk felkészülve. November elején, amikor már megérkeztek az első komolyabb talaj menti fagyok, egyszer csak minden előjel és figyelmeztetés nélkül elment az áram. Kezdetben bizakodóak voltunk, vártuk, hogy felkapcsolják, úgy hittük, csak az erős széllokések miatt hibásodott meg valahol egy vezeték, nemsokára kijavítják, de nem így lett. Árulkodó jel lehetett volna a térerő és mobilinternet hiánya, de azt akkor észre sem vettük.

Az első huszonhárom óra villanyáram nélkül emberpróbáló volt. A gázkazán áram híján nem működött, az idő telt, a ház falai és helyiségei pedig egyre hűltek. Lassan már csak a nappaliban volt tizenöt fok, jól felöltöztünk, a gyereket is több réteg ruhába bújtattuk. A férjem a boltban vett egy hosszabb bekötőcsövet, így a kiskonyhából kihúzhattuk a gáztűzhelyt. Begyújtottuk a sütőt és a gázrózsákat, így sikerült két szobában feltornázni a hőmérsékletet. A nappaliban, a szétnyitható sarokülön töltöttük az éjszakát, kislányunk egy hordozható gyerekágyban pihent mellettünk. Egész éjjel ébren voltam, mert attól félttem, hogy gázmérgezést kapunk.

Örültem, hogy a pánikból semmit sem fogott fel a gyerek. Neki tetszett, hogy gyertyafénynél táncolhat, mesét hallgat és árnyjátékozik.

Hajnalban sípolt egyet a mikró, ebből tudtam, hogy visszakapcsolták az áramot. Azonnal a kazánhoz mentem, és hatvanöt fokra állítottam, remélve, hogy gyorsan felmelegszik a ház. Két, vagy talán három órán át ment a fűtés, majd ismét lekapcsolták az áramot. Én munkában voltam, a férjem éppen érkezett a nagyobb edényekbe vizet gyűjteni, hogy legalább a mosdót használhassuk, ugyanis ebben a helyzetben a vízszivattyú sem működött.

A munkahelyen találhattuk, mi történhetett, teljes bizonytalanságban dolgoztuk le a napot, aztán mindenki hazafelé sietett, hátha van még otthon áram. Én a piacon gyertyákat vettem, már aznap duplájára nőtt az árak. Az eladók gyorsan akartak nagy pénzt keresni, kihasználták az emberek elesettségét. Körbejártam a várost akkumulátoros elemlámpákat keresve, be is szereztem néhányat. A gyertyák gyorsan elégnek, a lámpák viszont két áramszünet között legalább részben újratölthetők.

A következő napok tortúráit senkinek sem kívánom. Mosni nem tudunk, mosakodni is csak lavór fölött, gáztűzhelyen melegített kútvízzel. A hűtő nem működött, a fagyasztónk teljesen leolvadt. Minden, amit nyáron beleraktunk, mehetett a kukába. A beépített teraszon sorakoztak az edények, ott elég hűvös volt ahhoz, hogy a főtt étel nem romoljon meg.

A nagyobb boltokban lassanként megjelentek a generátorok. Hangos zúgás árulkodott arról, hol tudunk vásárolni. Ezt látva mi is elkezdtünk gondolkodni azon, hogy be kellene szerezni valamit, ami legalább a fűtésrendszerrel el tudja indítani. A generátor viszont drága és hangos, ráadásul a napi öt-tíz liter benzint is meg kell venni, sokáig nem bírta volna a pénztárcánk.

Eszembe jutott, hogy a házunkban valamikor kályha állt – ezt még az előző tulajdonostól tudtam, és egy szögletes mélyedés is jelzi helyét a hálószoza falában, ahová mi beépített könyvespolcot szereltettünk. Már csak a befalazott kürtőt kellett volna megtalálni. Kopogtattuk a falat, de aki nem ért hozzá, nem tudja megmondani, hol lehet az üreg.

Ám nem volt elég csak a lyukat meglelni, tűzhely is kellett hozzá. Volt a padláson egy bontott cserépkályha, de sehol nem találtunk kályhást, aki megnézte és felépítette volna. Maradt a folytonéggő kandalló ötlete, és szerencsére anyuéknál volt is egy használaton kívül. Ezután az egyik barátom és munkatársam talált egy ezermestert, aki vállalta, hogy beállítja a helyére, és a kürtőt is megtalálja. Egy kevés fa még volt az udvaron, a nyári kerti süttögetéshez gyűjtöttük össze, de Gergő már azt is kitalálta, hogy a mellettünk lévő bokros-fás részt kiírtja, hogy legyen tüzelőnk.

Elhoztuk hát autóval a kandallót, megvásároltuk a hozzá való csöveket, és kezdődhetett is a munka. Kiszedtük a beépített könyvespolcot, majd a mester kopogtatta jobbról, kopogtatta balról, alulról és felülről is a falat, végül vérsni kezdett. A vályogot könnyű volt bontani, hamar meg is talált egy kormozólyukat. Ez már jó jel, mondta, és felment a padlásra, hogy megnézzé a kéményt. Odafent nem sokat látott, csak a téglapítményt, ami az azbesztcsővet körülvette. Aztán eszembe jutott, hogy a fal túloldalán, a konyhában korábban láttam egy szellőző-rácsot. Hogy megtaláljuk, leemeltük a konyhaszekrényt. A rács egy felfelé tartó kürtőt rejtett, aminek a lenti kormozólyukkal ugyan nem volt összeköttetése, mégis ígéretesnek tűnt. Befalazta hát a mester a konyhába nyíló rést, a túloldalt pedig megbontotta. Estére a kandalló a helyén volt. Habár a hálószoza fala úgy nézett ki, mint amit szétlőttek, de volt kályhánk. És aznap áram is, egész délután.

Megnyugvást adott a tény, hogy áll a sarokban egy fűtőtest, amiben bármikor tüzet rakhatunk, hogy ne fagyjunk meg. Ki is próbáltuk. Gergő

berakta a papírt és gerjesztőt, begyűjtött a kályhába. A fa lángra kapott, de pillanatok alatt olyan füstfelhő kerekedett, hogy alig lehetett látni a szobában. Gyorsan ablakot nyitottam, és bezártuk a hálószoza ajtaját. Gergő a parázsló fadarabokat az ablakon át a hóba dobálta. Valami nem stimmel – állapítottuk meg mindketten. A konyhába mentem papírért, amikor észrevettem, hogy ott is füst gomolyog ki a falból. Pont ott, ahol a szellőzőt befalaztuk. Hiába, semmi sem lehet elsőre tökéletes. Ajtót nyitottam, keresztuzatot csináltam, és a papírdarabbal kezemben a hálószobába mentem. Gergő kihúzta a kéménycsővet a falból, én székre álltam és a meggyűjtött papírt a lyukba tettem. Nem volt huzat. Néztünk egymásra értetlenül, míg Julcsi a lábunk alatt szaladgált, és kérte, zárjuk be az ablakot, mert fázik.

Elkeseredtünk. Kályha volt, fa volt, csak éppen huzat nem, ami kivitte volna a füstöt. Aznap este megint a nappaliban aludtunk – a gáztűzhely melegénél.

